

Εύχὴ κατὰ τῶν πονηρῶν πνευμάτων (οἰκία)

Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ὁ Γίδος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος,
ὁ τοῖς Χερουβίμ ἐποχούμενος, ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ
ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, καὶ κυριότητος. Σύ εἶ μέγας καὶ φοβερὸς
ἐπὶ πάντας τοὺς περὶ κύκλων σου· σὺ εἶ ὁ στήσας τὸν οὐρανὸν
ἀσεὶ κάμαραν· σὺ εἶ ὁ ποιήσας τὴν γῆν ἐν τῇ ἐν τῇ ἰσχύι σου καὶ
ἀνορθώσας τὴν οἰκουμένην ἐν τῇ σοφίᾳ σου· σὺ εἶ ὁ σείων τὴν
ὑπὸ οὐρανῶν ἐκ θεμελίων, οἱ καὶ στύλοι αὐτῆς ἀσάλευτοι ὁ
λέγων τῷ ήλιῳ καὶ οὐκ ἀνατέλλει, κατὰ τῶν ἄστρων
κατασφραγίζει ἀπειλῶν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ξηραίνων αὐτήν, οὗ ὁ
θυμὸς τήκει ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας καὶ πέτραι διετρίβησαν ἀπὸ σου.
Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας καὶ μοχλοὺς σιδηροὺς συνέθλασας·
τὸν ἰσχυρὸν ἔδησας καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ δέδωκας· τὸν τύραννον
τῷ Σταυρῷ σου κατέβαλες καὶ τὸν δράκοντα τῷ ἀγκίστρῳ τῆς
ἐνανθρωπήσεώς σου ἔκλυσας, καὶ δεσμοῖς αὐτὸν ζόφου
ταρταρώσας συνέδησας. Αὐτὸς οὖν Κύριε, ἡ ἀσφάλεια τῶν εἰς σὲ
τὴν ἐλπίδα τεθειμένων, τὸ ὄχυρὸν τεῖχος τῶν εἰς σὲ ἐλπιζόντων,
ἀπόστησον, φυγάδευσον καὶ ἀπέλασον πᾶσαν διαβολικὴν
ἐνέργειαν, καὶ πᾶσαν σατανικὴν ἔφοδον, πᾶσαν ἐπιβουλὴν
ἐναντίας καὶ ἐπικειμένης δυνάμεως ἀπὸ τῆς στέγης ταύτης, καὶ
τῶν περιεχομένων ὑπὸ αὐτήν (τῶν τὴν σημείωσιν τοῦ φοβεροῦ
κατὰ δαιμόνων τροπαίου τοῦ Σταυροῦ σου φορούντων καὶ
ἐπικεκλημένων τὸ ὄνομά σου τὸ ἀγαπητόν). Ναί, Κύριε, ὁ τὸν

λεγεωνα τῶν δαιμόνων ἀποδιάξας καὶ τῷ κωφῷ καὶ ἀλάλῳ
δαιμονί, καὶ ἀκαθάρτῳ πνεύματι τὴν τοῦ κεκρατημένου ὑπὸ[’]
αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἔξοδον ἀνεπίστροφον ἐπιτάξας, ὁ πᾶσαν
φάλαγγα τῶν ἀοράτων ἔχθρῶν ἡμῶν ἔξολοθρεύσας, τοῖς δὲ
πιστοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι σε φήσας· ἴδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἔξουσίαν
τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύνα-
μιν τοῦ ἔχθροῦ. Αὐτὸς Δέσποτα, πάσης βλάβης καὶ ἐπηρείας
ἀνωτέρους πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ διαφύλαξον, όντας
ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ
πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ
δαιμονίου μεσημβρινοῦ, ἵνα τῆς σῆς, ἡμεῖς οἱ δοῦλοι, καὶ αἱ σαι-
δουλίδες, καὶ τὰ νήπια, ἀπολαύοντες βοηθείας, καὶ ἀγγελικῷ
στρατοπέδῳ φρουρούμενοι, ὡς εἰς ἅπαντες ἐν ὁμονοίᾳ πιστῶς
ψάλλωμεω. Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει
μοι ἀνθρωπος. Καὶ πάλιν, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ’
ἐμοῦ εἶ. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός, κραταίωμά μου, ἰσχυρός, ἔξουσιαστής,
ἄρχων εἰρήνης, Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καὶ ἡ βασιλεία
σου, βασιλεία αἰώνιος, καὶ σου ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις
καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.